
P. Papp Zoltán

JÁTSZMÁK

még a tucsoni kaktuszok vibrálnak szememben
pedig San Diegóban nézem a naplementét
az a 120 éves kaktusz a parkban
meddig fog ránk emlékezni
vagy a Csendes-óceán amiben most térdig sétálunk
s a hullámok beszélnek-e a meztelen testekről
miről is ismerhetnénk magunkra
ha mesélnének a füvek a nyári esők
lehet-e igaz a szerelem a talajtalan létben
ez a koraszülött-kapaszkodás egymásba
ad-e feloldást vagy gyönyör-röppenést
játék ha van egyáltalán csak a játékszenvedély
maradjon meg önfeledt kifulladásig
kopott hitek panoptikumában imbolygó fények közt
szilárd pontot tapogat talpunk
még eljön a holnap ha kialudható a létezés

Las Vegas kaszinó-fényeiről
együgyű reményeinkről akartam írni
miként csordogáltak el a félkarú-rablókba
a vesztesre szánt pénzdarabjainkkal együtt
maradt az ingyen ital néhány elgurult érme
és a bizonyosságot is tagadó ölelkezésünk
kéregetőket nem láttam talán valamelyik
multimillárdos begyűjtette és San Diegóba
küldte őket nyaralni
ideig-óraig minden eleven sorsa kijátszható

(Új Holnap, 2004/2.)